

Неделя Гиропустна (Неделя на Всеопрощението — 18. Февруари 2007 г.)

Апостолско четиво

ПОСЛАНИЕ НА СВЕТИ АПОСТОЛ ПАВЛА ДО РИМЛЯНИ, ГЛАВА 13

11. И така постъпвайте, понеже знаете времето, именно, че е настъпил часът да се събудим вече от сън. Защото сега е по-близо до нас спасението, нежели когато повярвахме.
 12. Нощта се провали, а денят се приближи: да отхвърлим, прочее, делата на мрака и да наденем оръжието на светлината.
 13. Като в ден, да се държим благоприлично, без да се предаваме нито на срамни гощавки и пианство, нито на сладострастие и разпътство, нито на раздор и завист;
 14. но облечете се в Господа нашего Иисуса Христа, и грижите за плътта не превръщайте в похоти.
- ГЛАВА 14, 1. Немощния във вярата приемайте без препирни за мнения.
2. Един вярва, че може да яде всичко, а немощният яде зеленчук.
 3. Който яде, да не презира оногова, който не яде; и който не яде, да не осъжда оногова, който яде, понеже Бог го е приел.
 4. Кой си ти, който съдиш чуждия слуга? Пред своя Господар стои той, или пада. И ще бъде изправен, защото Бог е мощен да го изправи.

Евангелско четиво

ОТ МАТЕЯ СВЕТО ЕВАНГЕЛИЕ, ГЛАВА 6

14. Защото, ако простите на хората съгрешенията им, и вам ще прости Небесният ви Отец;
15. ако ли не простите на хората съгрешенията им, и вашият Отец няма да прости съгрешенията ви.
16. Също, кога постите, не бивайте намръщени като лицемерците; защото те си правят лицата мрачни, за да се покажат пред хората, че постят. Истина ви казвам, те получават своята награда.
17. А ти, кога постиш, помажи главата си и умий лицето си,
18. та да се покажеш, че постиш не пред хората, но пред твоя Отец, Който е на тайно; и твоят Отец, Който вижда в скришно, ще ти въздаде навяе.
19. Не си събирайте съкровища на земята, дето ги яде молец и ръжда, и дето крадци подкопават и крадат;
20. но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, ни ръжда ги яде, и дето крадци не подкопават и не крадат;
21. защото, дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.

Велик пост — тази година от 19. Февруари до 8. Април (Възкресение Христово)

През цялото време външният пост се състои във въздържането от храна с животински произход (т.е. месо, мляко, яйца, масло итн.), както и разбира се от алкохол. Първата и последната седмица са особено строги – има дни в които не се яде и растителна мазнина. Единствено на Благовещение (25. март) и Цветница (тази година на 1. април) се допуска вкусването на риба. За по-подробни наставления можете да се обърнете към свещениците.

Постът не е цел, а средство за смирение на плътта и укрепяване на душата. Без молитва и покаяние постът се превръща само в една диета. За православния човек постът е съвкупност от добри дела, искрена молитва и въздържание. Телесният пост заедно с духовния образуват истинския пост.

Както извън поста така още повече по време на поста е изключително важно пристъпването към църковните Тайнства за кръстени и миропомазани православни християни – Изповедта и Причастието.

Начални молитви за сутрин и вечер

В името на Отца и Сина и Светия Дух. Амин!

Господи Иисусе Христе, Сине Божий,
помилуй мене грешния.

Господи, Иисусе Христе, Сине Божий,
заради молитвите на Твоята Пречиста Майка,
на преподобните и богоносни наши отци
и на всички светии, помилуй нас. Амин.

Слава на Тебе, Боже наш, слава на Тебе!

Царю небесни, Утешителю, Дух на Истината,
Който си навсякъде и всичко изпълваш,
Съкровище на благата и Подателю на живота,
дойди и се всели в нас и ни очисти от всяка
сквернота и спаси, Благий, нашите души.

Светий Боже, Светий Крепки,
Светий Безсмъртни, помилуй нас! (три пъти)

Слава на Отца и Сина и Светия Дух,
сега и винаги и во веки веков. Амин.

Пресвета Троице, помилуй нас,
Господи, очисти греховете ни,
Владико, прости беззаконията ни,
Светий, посети и изцели немощите ни,
заради Твоето име!

Господи, помилуй! (три пъти)

Слава на Отца и Сина и Светия Дух,
и сега и винаги и во веки веков. Амин.

Отче наш, Който си на небесата!
Да се свети Твоето име,
да дойде Твоето Царство,
да бъде Твоята воля,
както на небето, тъй и на земята;
насъщния ни хляб дай ни днес,
и прости нам дълговете ни, както и ние
прощаваме на длъжниците си,
и не въведи нас в изкушение,
но избави ни от лукавия.

Неделя на Всеопрощението

Автор протопрезвитер Александър Шмеман

Последният ден преди Великия пост е широкоизвестен като "неделя на всеопрощението". На този ден се четат Христовите думи: "Ако не простите на човеците съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения." (Мат. 6:15) През тази вечер всеки човек в църквата иска прошка от другите чрез "ритуала на прошката", за да може да влезе в поста, който е време за очистване, размисъл, усъвършенстване и примирение със събратята.

Съвестта, скрита дълбоко в нашето съзнание, е тази, която поражда угризения и силно желание за очистване, поправяне и възраждане. Угризенията са гласът на съвестта. Те са първата стъпка по пътя към изчистването, към желанието да простиш и да ти бъде простено, към самата "неделя на всеопрощението."

Защо? Защо жаждата за прошка се появява у нас толкова силно в момента, в който се събуди нашата съвест? Отговорът е: защото съвестта ни разкрива същността на злото и лъжата, а тя е раздяла, вина пред другите.

Достоевски е казал, че "всеки е виновен за всичко пред всички". На пръв поглед тези думи изглеждат не само много преувеличени, но направо абсурдни. "С какво съм виновен пред другите?" - питат постоянно нашият накурнен разум и нашето външно аз. Що се отнася до "морала", разумът ни е склонен да се съгласи, че наистина по някакъв начин сме виновни пред някого, но после успокоително добавя, че това е част от живота. Нека позволим на разума да се съмнява, нека оставим моралът да разсъждава, но нека да се вслушаме и в съвестта: там някъде дълбоко, дълбоко в нас един тих глас казва толкова категорично и настоятелно: "Виновен си." Каква е тази вина? Не, тя не е за конкретни обиди и скарвания, които са почти неизбежни, нито пък за обикновени разправии и малки дразги. Не. Тази вина, толкова изненадваща и очевидна, произлиза от друго място - от моя собствен живот, изцяло пропит от егоизъм. Следователно вината е съсредоточена само върху мене, другите нямат нищо общо с нея, освен дотолкова, доколкото са станали само едно средство. Любовта им е отровена отвътре, осакатена от егоизма и сякаш дори и в любовта искаме да притежаваме любимия само за себе си.

Само и единствено съвестта е тази, която ни разкрива в голяма яснота света като битка на всеки срещу всеки. Една битка, която обхваща целия живот отначало до край. Знаейки и чувствайки това, ние започваме да усещаме вътре в себе си истинността на думите на Достоевски: "Всеки е виновен за всичко пред всички." Тогава започваме да разбираме и думите на св. Серафим Саровски, който казва: "Спаси себе си и хиляди около теб ще се спасят."

"Спаси себе си" означава да се спасим най-напред от първоначалното робство на разделението, от този вътрешен развод с живота и хората, от това съзнателно и несъзнателно състояние на борба, в което живеем.

Да простиш и да ти бъде простено! Това е начинът, по който се завръщаме от отчуждението към сближението, от враждебността към любовта. Но да простиш не означава само да не забелязваш недостатъците или дори по-лошо - с едно махване на ръка да отпишеш другите като безнадеждни и незаслужаващи внимание. Прошката не е безразличие, презрение или цинизъм. Само човек, който е осъзнал с цялата си душа истинския ужас от липсата на любов в света, който е почувствал безкрайната мъка от самотата, на която сам се е обрекъл поради егоизма си, е способен да прощава и да бъде простен.

Всичко това е изразено в църковната молитва на неделята на всеопрощението: "Не обръщай лицето си от Твоя син, защото съм наранен." Ето я тази светла тъга, която единствена ни дава възможност да разберем корена, същността и силата на злото: охладнели сърца, повехнала любов, триумф на себеутвърждаването, чийто резултат е изолация и самота. Молим се за прошка, жадуваме да ни бъде простено... Както малкото дете, което е обидило майка си, копнее за изгубения рай на нейната любов, така и всеки от нас знае, че унищожаването на злото започва с обръщането на душата, със смекчаването на сърцето, с жаждата за помирение. Независимо колко далече ни изглежда всичко това от студения и жесток живот, в който силата на "колективното" по-скоро влашава, отколкото смекчава човешката самота, независимо и колко чуждо ни се струва това в наше време, истината е, че само в силата на съвестта, в жаждата за прошка и в обръщането на душата можем да открием началото на нашето духовно възраждане. взето от: www.pravoslavie.bg